

Desuden vil de strukturelle reformer, der indgår i aftalerne, ofte indebære ændringer i indkomstfordelingen til fordel for landdistrikterne, hvad der især gavner de fattigste befolkningsgrupper.

Ovennævnte aftale med IMF knytter sig i første omgang til den første af to 3-årige faser, som debitorlandet normalt vil gennemløbe under gældsinitiativet. Ud over krav om at debitorlandet opfylder IMF-aftalen forventes det tillige, at landet har overholdt sine gældsforpligtelser.

Dersom disse forudsætninger er opfyldt, kan der indenfor rammerne af gældsinitiativet, træffes beslutning om ydelse af gældslettelse i et omfang, der bringer debitorlandets gæld ned på et bæredygtigt niveau set i relation til landets eksportindtjening.

Den endelige gældslettelse udløses dog først efter udløbet af den anden af gældsinitiativets to 3-årige faser. I denne fase stilles der krav til debitorlandet om fortsættelse af reformprogrammet fra første fase. Ud over krav til gennemførelse af en sund makro-økonomisk politik lægges der særlig vægt på, at landet forbedrer kvaliteten i den offentlige udgiftspolitik, styrker kapacitetsopbygning indenfor den offentlige sektor samt forbedrer omfanget og kvaliteten af offentlige sociale ydelser primært på sundheds- og uddannelsesområdet.

Mens IMF og Verdensbanken i fællesskab er ansvarlige for at overvåge, at de makro-økonomiske reformer gennemføres, har Verdensbanken alene ansvaret for at identificere og overvåge reformer på de sociale områder. De konkrete krav vil være specifikke fra land til land.

Det bemærkes, at enkelte lande, der er berettiget til gældslettelse under gældsinitiativet, har gennemført de krævede reformprogrammer eller er langt fremme hermed, hvorfor beslutning om gældslettelse samt gennemførelse af gældslettesesarrangementet for de første af disse lande forventes effektueret allerede i 1997. Endvidere er der opnået enighed om, at gældsinitiativet skal gennemføres fleksibelt, således at gældsinitiativets tidsfaser tillige overfor andre debitorlande kan forventes at blive reduceret.

Alle aftaler imellem debitorlandene og IMF/Verdensbanken skal godkendes af de to institutioners bestyrelser.

Spm. nr. S 886

Til forskningsministeren (18/12 96) af:

Johannes Martin Olsen (V):

»Hvorfor udbydes der ikke telelinjer fra Færøerne på samme vilkår, som der udbydes telelinjer til Færøerne?«

Begrundelse

Ministeren giver i spørgsmål nr. S 739 selv udtryk for, at Tele Danmark ved at udbyde telelinjer i forbindelse med samtaletrafikaftaler med andre teleselskaber åbner for konkurrencen på teletrafikken.

Hvorfor skal de færøske kunder afskæres både fra muligheden at tale lige så billigt som NetComs kunder på Færølinjen og fra adgangen til de konkurrerende teleselskabers tilbud om billigere samtaler til andre lande.

Det giver ingen mening kun at liberalisere teletrafikken den ene vej, når Tele Danmark har koncessionen begge veje. Det er en uholdbar fastholden ved monopoltankegangen.

Har Tele Danmark koncessionen, kan færøsk lovgivning næppe være til hinder for, at Tele Danmark også udbyder telelinjerne fra Færøerne i forbindelse med samtrafikaftaler.

Svar (20/12 96)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Tele Danmarks koncession vedrører telekommunikation til og fra Færøerne. Telekommunikation på Færøerne er siden 1948 et færøsk særanliggende.

Den færøske lovgivning giver Telefonverk Føroya Løgtings eneret til telekommunikation på Færøerne.

En eventuel liberalisering som kunne give andre operatører adgang til at udbyde udlandsamtaler fra Færøerne - for eksempel via samtrafikaftaler med Telefonverk Føroya Løgtings - er derfor et rent færøsk anliggende.